

щаше и дветѣ. По едно време Тинка изпищѣ и скочи, почти разплакана :

— Стига, бре, стига, казахъ ти! Посинѣха ми месата вече!..

— Тукъ, мари! — викна мжжътъ. — Плащамъ и за виното и на тебе! Ела самъ тука!..

— Не ти ща ни паритѣ, ни черпнята! Върви при жена си на село!..

Тинка бѣше запретнала ржкава си и показваше една голѣма синина надъ лакета.

Каракашъ се обърна къмъ пияния мжжъ :

— Чувай, Нено — недей така момичето... Я погледни!.. Мислишъ — не я боли?..

— Сусъ! — скочи пламналия мжжъ и хвърли чаша отгоре му.

Намѣсиха се другитѣ, пристигна стопанина отдолу, Тинка избѣга въ стаята си и се заключи. Оставиха Ленчето да успокоява буйния мелничаръ.

Тая вечеръ Тинка я запомни. Отъ тогазъ Каракашъ ѝ стана съвсемъ свой човѣкъ, макаръ нищо повече да не се случи. Мина доста време. Той идваше въ града,